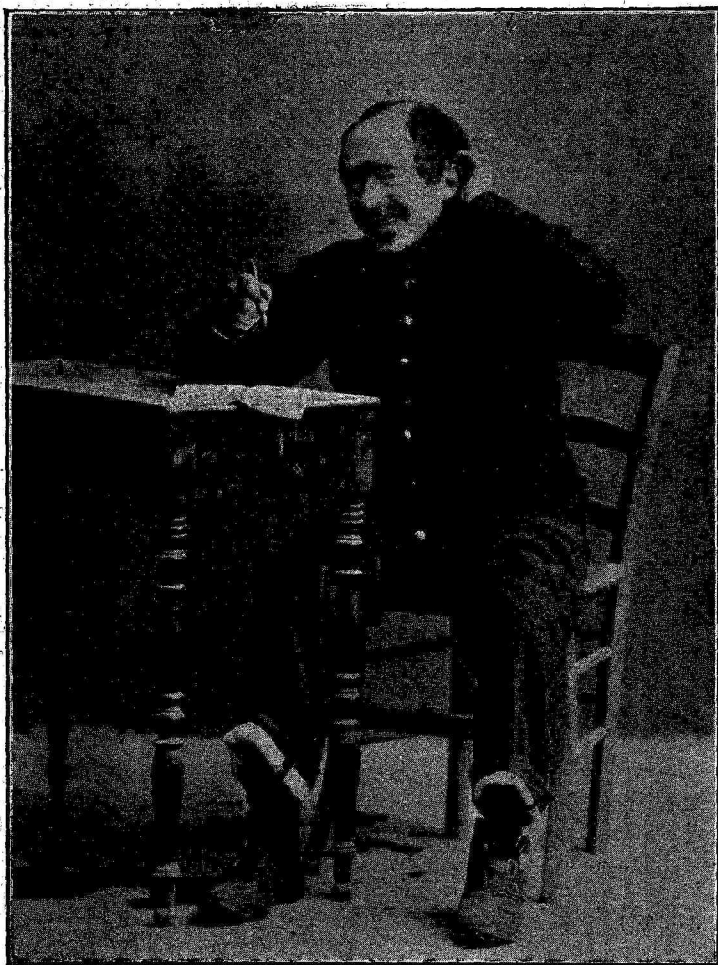

Ο ΣΑΓΙΩΡ ΩΣ ΛΑΓΚΡΙΦΟΥΤΑ

Είς τὴν «Κυρίαν τοῦ 23», γραφῶν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Ὑβόννην.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΝΩΡΙΤΕΡΟΝ ἢ ἄλλοτε ἤρχισαν τὰς παραστάσεις τῶν ἐφέτος τῶν θεάτρων. Προηγήθη ἡ «Νέα Σκη- νή» ἐν ἣ κυριαρχεῖ ὁ ἀμίμητος Σαγιῶρ μὲ τὴν κ. Νίκα καὶ ἐπιτελεῖον πολυπρόσωπον. Ἡ «Ν. Σκηνή» ἀφ' οὗτου ἐδημι- ούργηθη, ὑπῆρξε τὸ κατ' ἐξοχὴν εὐνοούμενον θέατρον τοῦ καλοῦ κόσμου. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν παρθένων ἰδαν.κῶν τοῦ Χρηστομάνου μέχρι τῆς κεραυνοβόλου φυγῆς τῆς Κυβέλης συνε- κέντρωσε διαρκῶς τὰς περισσοτέρας ἐλπίδας ὅλων ὅσοι ἔχουν καλαισθησίαν διαφορετικὴν ὅπως δῆπο- τε τῆς ἐποχῆς τῶν παρλιτισίων θεάτρων. Εἰς τὴν Ν. Σκηνὴν οἱ «Φραμασῶνοι», φάρσα εὐφυστάτη καὶ ἀθωοτάτη, ἐσχόρπισαν ἄφθονα γέλοια. Ὁ Σα- γιῶρ χαριέστατος, ὁ Παλμύρας ἀξιοθαύμαστος ὡς δοκιμαζόμενος βέβηλος, ὁ Νίκας πολὺ καλός, ἐνῶ ὁ Γαβριηλίδης μᾶς παρουσίασε ἕνα νέον Ζῦπ' ἐὰν

ἡ φωνὴ τοῦ ἦτο λεπτοτέρα, ὠρισμένως ἡ μετα- μόρφωσις τοῦ γένους θὰ ἦτο θριαμβευτική. Τῶν «Φραμασῶνων» ἡ α'. καὶ β'. πρᾶξις ἔχουν ποικι- λίαν ἐπεισοδίων καὶ μόνον ἡ γ'. εἶνε χαλαρὰ μὲ τέλος κοινὸν καὶ τετριμμένον.

Ἡ σύγχρονος ὑπὸ τῆς «Ν. Σκηνῆς» καὶ τοῦ θεάτρου τοῦ Συντάγματος παράστασις τῆς «Ζοζέτ- τας» ὑπῆρξε θυελλώδης εἰς τὰς.... στήλας τῶν ἐ- φημερίδων. Ἡ ἀνηθικότης τοῦ ἔργου — ἡ μετρία δηλαδὴ ἢ ἡ πλήρης ἀνηθικότης; ἰδοὺ ἡ ἀπορία — ὁ τρόπος τῆς παραστάσεως παρ' ἑκατέρου τῶν θι- ᾶσων, ἡ ἀντίληψις τῶν ἠθοποιῶν καὶ ἡ διερμηνευ- σις τῶν ρόλων, ἡ ἐξέγερσις διαφόρων ἠθικοφιλοσό- φων καὶ τῶν βουλευτῶν ἀκόμη, αἱ διαμαρτυριαὶ τῶν ἠθοποιῶν καὶ μεταφραστῶν, ἡ ἐπέμβασις τῆς ἀсту- νομίας, αἱ ἐγχειρήσεις φράσεων ἐπιληψίμων, ἡ γει- ραν τὸ κοινὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἐδημιουργήθη οὕτω θεατρικὸν ζήτημα. Ἡ Ζοζέττα — ἀδιάφορον ἂν πα- ριστάνεται εἰς τὸ Moulin rouge ἢ εἰς τὸ Gymna- se, ὡς ἔργον δὲν ἀλλάσσει, εἶνε τὸ ἴδιον πάντοτε — δὲν ἔχει καθόλου ἀνήθικον ὑπόθεσιν καὶ ὅμως